

NEWS

ZUZANA MICHNOVÁ & OSKAR PETR: MARSYAS BEZ OPRAV – JAKO BEATLES!

V roce 1978 vydala kapela Marsyas (Zuzana Michnová, Oskar Petr, Petr Kalandra) stejnojmenné album, které dnes patří k základním kamenům československého folk-rocku. Díky firmě Supraphon Music vychází toto album na 2CD v jubilejní edici spolu s akustickými demo verzemi všech písní oné slavné desky. Dvou protagonistům tehdejších Marsyas, Zuzany Michnové a Oskara Petra, se ptáme:

Prožíváte nostalgii, když ty nahrávky vidíte nově vydané a vedle sebe?

Z. M.: Nostalgie to pro mě není, ale samozřejmě to vtímat. Ač svoje nahrávky nikdy neposlouchám, přednedávnem jsem to udělala (bylo mi řečeno, že před setkáním s novináři by to bylo dobré) – a měla jsem z toho velkou radost. Všechno je tak, jak má být; když si to někdo po těch třiceti letech pustí s takovou radostí jako já, bude to dobře.

O. P.: Je vynikající, že to původní album vychází společně s našimi tehdejšími akustickými „demo“ snímkami stejných písniček (Zuzana je náhodou našla někde v krabici ve sklepě). Tohle spojení má takový, řekl bych, trochu intelektuálnější šmrnc. Kdyby vyšlo jenom samotné album, připadaloby mi to málo (ono už na CD vyšlo). Takhle ovšem vzniklo zajímavé časové přemostění od oficiální nahrávky alba přes ta nalezená „dema“ až k dnešku. Pro lidi, které to zajímá, je ta věc pozoruhodná: pustí si ty písničky vedle sebe a zjistí, kde jsme tehdy byli. A můžou srovnat zvuk oficiálního alba, které jsme natáčeli s našimi kamarády (Ondřej Soukup, Jiří Tomek, Michael Kocáb, Emil Viklický, Jan Kubík, Honza Hrubý, Pavel

Fořt, Hynek Žalářík) se zvukem téma akustickým, tak, jak vznikaly ty zmíněné „demo“ nahrávky.

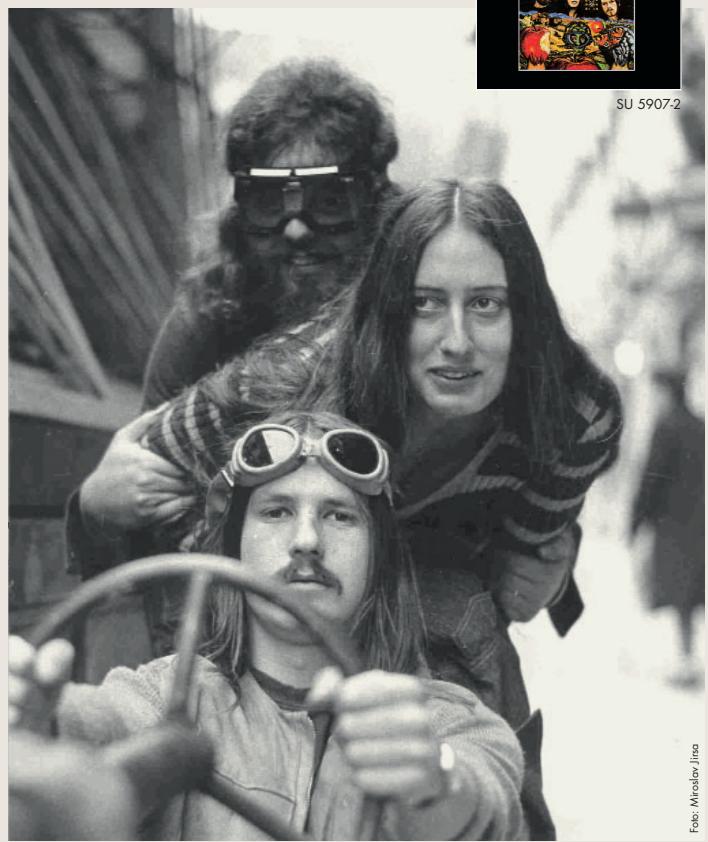
Opravdu jste o těch nalezených nahrávkách celé roky nevěděla?

Z. M.: Věděla jsem, že někde uloženy jsou, ale spletla jsem se, co se týče místa uložení. Měla jsem krabici, do které jsem ty pásky dávala, aby se nezaprášily a nezničily. Myslela jsem si ale, že jsem je odvezla na chalupu, tak jsem to tam prohledala, převrátila všechny staré židle, ale nenašla jsem je. Tak jsem se alespoň rozhodla, že ty židle spálím. Pásy jsem nakonec našla v Praze.

Oficiální album jste natáčeli v Mozarteu, ty demosnímky údajně u Oskara Petra doma v jídelním koutě; je to tak?

O. P.: Ano, ta „dema“ vznikla během jednoho odpoledne, některé písničky na první pokusy, protože jsem si je původně natáčeli jenom pro sebe, pro studijní účely. Ovšem i to oficiální album v Mozarteu vznikalo poměrně rychle: na osmistopý magnetofon během dvacáti dnů. Nahrání, smíchání i mastering! Šlo to tedy opravdu rychle, bez možnosti computerových oprav, ostatně stejně, jako to dělali Beatles, ti hráli taky bez oprav?!

top

SU 5907-2

Foto: Miroslav Jirsa

MICHAL VIEWEGH POMÁHÁ UNAVENÝM RODIČŮM

Krátke pohádky pro unavené rodiče, roztomilá knížka Michala Viewegha, se díky firmě Supraphon Music dočkala zvukové podoby. Na stříbrné kotoučky ji převedl herec Saša Rašilov, který do příběhu mohl vložit i značnou část svých osobních zkušeností.

knížka je skutečně fabulovaná, většína příběh je v ní zcela myšlených. Je ale jasné, že vychází z mých každodenních zkušeností – jenom pře-transformovaných. Převrtěných do těch pohádek – spíš pro dospělé.

Byl nebo ještě jste unavený rodič?

Mojí první dcerej je čtyřiačtyřacet, takže před mnoha, mnoha lety jsem unavený rodič byl. Pak jsem měl dvacetiletou pauzu, a teď už zase jsem unavený rodič.

Cetl jste ty pohádky dětem, případně manželce – a co jim říkali?

Cetl jsem je dětem, na nich jsem si testoval jejich srozumitelnost, délku textu a tak dál. Samozřejmě, jakmile holky uslyšely svoje jména, hned se rozzářily; v tomhle ohledu jsou trochu jiné posluchačky, než jiné děti. Jinak jsem si při předčítání uvědomoval, že ty pohádky jsou (v duchu názvu té knihy) skutečně spíš pro

rodiče. S určitým dovysvětlením jsou to ale texty, které je možné docela dobré číst i dětem a o příbězích z knihy si s nimi povídат.

Myslel jste na to, že by ta kniha mohla být tak trochu posílením na duchu pro (unavené) rodiče?

Mnoho mých přátel říká, že večerní četba pohádek dětem je pro ně utrpení, že se u toho nudí, že pěkné knížky už vyčerpali a zbytek právě ty nudné; a že často nemůžou najít nic zajímavého, co by ty děti bavilo, bylo pro ně srozumitelné a hlavně u čeho by se oni sami, tedy ti rodiče nenuďili. Když to řeknu trochu v nadsázce, psal jsem tuhle knížku tak trochu jako odborový předák rodičů, chtěl jsem napsat texty, které by se líbily i rodičům. Texty, které by je nenuďily. Snad se to povedlo.

Michal Viewegh

Krátké pohádky

pro unavené

rodiče

vypovídá Saša Rašilov

top

Kdo přišel s myšlenkou vydat knihu na CD?

Foto: Jan Blížek

Michal Viewegh je znám tím, že ve svých knihách hodně čerpá ze svého osobního života; u stolu s námi sedí i dva Vieweghovy dcery a my se ptáme:

Do jaké míry jsou autobiografické i Krátké pohádky pro unavené rodiče?

Sedíme tady přes stůl naproti Sáře a Báře, kterým jsou tři a pět let, takže nemůžu popřít, že určitý autobiografický základ v nich je. Dokonce tam jsou i stejná jména. Nicméně: chtěl jsem mít při psaní svobodu, takže jsem se úplně odřízl od předloh skutečných rodičů. V knize je maminka lékárnice a tatínek herců, takže ta

Byl to Supraphon a já jsem po dohodě s vydavatelem knihu souhlasil. V současné době zažívají audioknihy velký boom, v mé případě jde už o třetí knihu vydanou ve zvukové podobě. V tomhle případě Supraphon navrhl i Sašu Rašilova jako interpreta, a ta volba mě potěšila.

Jak se vám líbí obal CD?

Líbí, je pěkný. Má radost z toho, že kopíruje grafiku knížky – mám totiž rád, když věci tvoří logickou vazbu. A to se tady povedlo.

top

Foto: Jan Blížek

Michal Prokop POŘÁD TO PLATÍ

Byl Framus Five vaše první kapela?

Ano, je to tak. První a víceméně jediná. Sice jsem v období 1971 až asi 1979 měl pář různých odskoků, ale v bigbitu Framus byl a zůstal pro mě jediný. Vznikl už někdy v roce 1963, tehdy se ještě tak nejmenoval a hrál hudbu značně rozdílnou od té, kterou se později proslavil.

Co to bylo na začátku za hudbu?

Kytarové instrumentálky od Shadows a podobných kapel. Hrál jsem soubovou kytaru. Snažili jsme se hrát co nejlíp, ale ve chvíli, kdy jsme dosáhli jakés takés kvality, došlo nám, že to vlastně nikoho nezajímá. Následovalo krátké období, kdy s námi zpíval náš mladší spolužák z gympu Karel Zich. On byl ale už v té době jednoznačně orientován na Elvise Presleyho, kterého zpíval strašně dobře, ale my jsme tuhle muziku dělali nechťeli, takže jsme se až po půl roce v klidu rozešli. Teprve potom, někdy v roce 1967, jsme se ke zpívání odhodlal já. Bylo to víceméně z nouze, protože jsme nemohli najít nikoho, kdo by byl schopen a ochoten zpívat hudbu, kterou jsme měli rádi. Na jedné straně byly totiž ty melodie elektrických kytar, které nám tak imponovaly, a na druhé straně jazz, který jsme poslouchali a na který jsme pořád chodili do Reduty a Violy. Poslouchali jsme Adderleyovce, Jimmyho Smitha... a taky už Raye Charlese.

Bylo vaše první album Blues In Soul jakýmsi „best of“ koncertního repertoáru, nebo na něm něco podstatného z té doby chybí?

Bilo to všechno, co jsme dobré uměli a považovali za nejlepší. Ovšem už před tímhle albem jsme natocili několik singlů a EPčko, ovšem mezi ním se párkrát vyměnila dechová sekce, takže zvuk kapely je na těchto starších nahávkách, které jsou k prvnímu albu přidány jako bonusy, trochu odlišný.

Hráli jste výhradně převzaté písničky, ale s bližícím se koncem 60. let už zvolna začínaly i české kapely skládat. Vy jste o tom taky přemýšleli?

V době prvního alba ještě moc ne. Album jsme ale natáčeli na podzim 1968, tedy po sovětské okupaci a po našem návratu z měsíčního pobytu v Německu, kde jsme byli v takovém „cvičném exilu“. Ve Frankfurtu jsme hráli s jednou anglickou kapelou, která nás docela ovlivnila v takovém otevřenějším stylu, který obsahoval i něco víc než jednoznačný soul. Výsledkem toho byla jediná moje vlastní skladba, která na té desce je, titulní Blues In Soul, paradoxně instrumentálka, tak trochu ve stylu Wese Montgomeryho, jak hrával jeho věci anglický varhaník Brian Auger. To byl takový předstupeň vlastní tvorby. Ale že bychom nějak koumali nad tím, že jsme epigoni, to nás ani nenapadlo, protože tady nikdo nic podobného nehrál.

S původním repertoárem jste přišli na následujícím albu Město ER, jehož nejzádanejší momentem je bezmála dvacetiminutová titulní skladba. V té době se s takto rozmněrnými celky ve světě teprve začínalo. Jak vznikla?

To je docela zajímavá historie. Původně to byly dvě samostatné anglicky zpívané skladby. Ale my jsme tehdy narazili na dvě kapely, které jsou podle mě na této skladbě otevřeně k poznání. Jednak Blood Sweat & Tears, které mi poprvé pouštěl spisovatel Jiří Mucha, když jsem k němu chodil na Hradčany do jeho slavného domu, kde se kromě všelijakých jiných věcí také poslouchala muzika, kterou vozil zvenku.

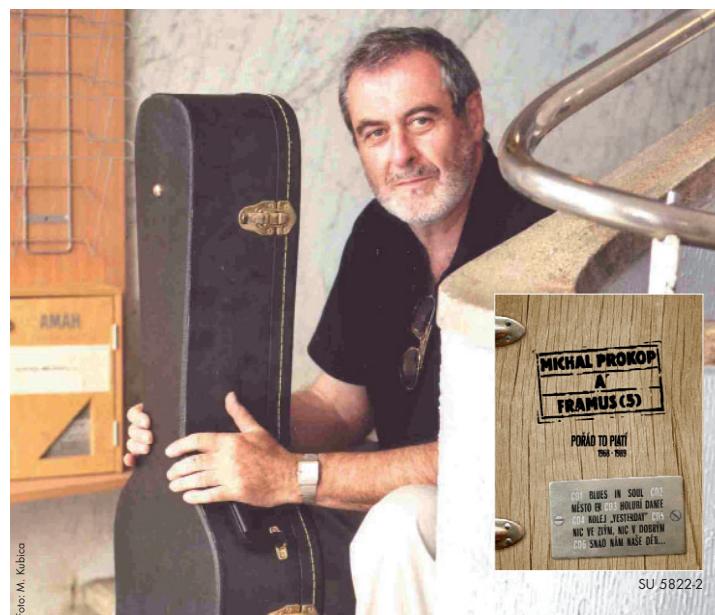

Foto: M. Kubica

A druhá inspirace byl – možná to bude znít zvláštně – Arthur Brown, který měl tehdy hit Fire. Ten jsme hráli a některé jeho harmonické a instrumentální postupy nás hodně ovlivnily.

No a když jsme byli v roce 1969 nebo 1970 v Polsku, narazili jsme na Czeslavu Niemenu, kterého jsme sice už znali jako pojem, ale tehdy jsme se s ním sešli osobně a odehráli s ním několik koncertů. Měl zrovna kapelu Enigmatic, sestavenou ze špičkových jazzmanů, a dělal muziku, postavenou na poezii a rozmněných celcích. To byla třetí inspirace pro Město ER.

Připouštím, že za rozhodnutím udělat dlouhou skladbu na celou stranu desky stálo i to, co já jsem dnes už dávno opustil, ale s čím tehdejší progressivní rockový svět koketoval, totiž snaha dokázat, že taky dělá opravdové umění. To byl ostatně taky důvod, proč jsme oslovili Petru Hannigu, který tehdy ještě zdaleka neměl tu pověst jako v 80. letech, byl vystudovaný skladatel a uměl věci, na které jsme my bez hudebního vzdělání neměli. A je pravda, že výrazně dotvořil zvuk té skladby.

Jak se stalo, že Město ER otextoval Josef Kainar?

Takové věci obvykle bývají postavené na náhodách a table nebyla výjimkou. Když jsme zjistili, že je ještě na Supraphonu možnost natocit album, ale angličtina už nepřichází v úvahu, přemýšleli jsme, kdo by mohl tuhle dvacetiminutovou plochu pokrýt, kdo to bude umět a vypadnou z něj jiné věci než ty, které jsme znali z tehdejšího českého bigbeatu, tedy třeba od Petra Nováka nebo Olympiku. No a náš producent Hynek Žalčík nabídl Kainara, se kterým se znal od dětí díky rodicům. Takže jsme za ním jeli na Dobříš, on v té době stonal, strašně dlouho už nic nepsal a řekl, že ani nic psát nebude. My jsme mu nicméně pouštěli spoustu muziky, jak naší, tak od našich oblíbených, a to se mu líbilo, protože byl sám muzikant. No a nakonec jsme ho na to portské – nebo co se to tehdy pilo – prostě zlomili.

Už bylo naznačeno, že po Městu ER se Framus Five rozpadl a vy jste ještě zpívat střední proud – spolupracoval jste třeba s Hanou Zagorovou nebo Evou Pilarovou. Jak uzrál rozhodnutí vrátit se na rockovou scénu?

Koncem roku 1978 už jsem to u popíku nemohl vydržet a věděl jsem, že musím zkoušit znova založit Framus.

Taky vám jistě hrálo do ruky, že jste vlastně – včetně personálního obsazení Framusu „model Kolej Yesterday“ v čele s Janem Hrubým – zaplnil místo po Vladimíru Mišíkovi, který měl zákaz vystupování.

On je to částečně mytus, částečně pravda. Ano, stylově jsem to místo zaplnil, byl zpíván jinak. Ale byla to tatáž parketa „rockového písničkářství“. Ovšem třeba o těch muzikantech to pravda není, protože kromě Hrubého tam všichni ostatní bývalí členové ETC., přišli až poté, co jsme repertoár Koleje Yesterday už celý rok hráli. A to jako kapela se zdvojenými klávesami a bez kytary. Až když šel jeden z klávesistů Honza Kolář na vojnu, přišli Jirka Veselý s Kulchem Pokorným.

Bylo album Kolej Yesterday od samého začátku plánováno jako první díl volné trilogie?

Láďa Kantor to tak určitě cítil a mluvil o tom.

Následující album Nic ve zlým, nic v dobrém s sebou ovšem přineslo poměrně značnou změnu soundu. Ta vzešla jen z toho, že se Framus s výjimkou klávesisty Lubora Šonky zcela personálně proměnil?

To byla vždycky kombinace několika důvodů. Jednak jsem už věděl, že kolem sebe potřebuju mít tým, který bude opravdu tvůrčí, jednak jsem samozřejmě poslouchali spoustu muziky ze světa, která nás nemohla neovlivnit. Sound téhle desky byl pojmenován především tím, že byly v sestavě dvě kytary. Ale byl to z mé strany trochu risk, protože v kapeli už nebyla ta velká muzikantská jména, nicméně jsem věřil, že v ní zůstal stejný duch. A to se naštěstí potvrdilo.

Nic ve zlým, nic v dobrém se ovšem kromě soundu liší i v tom, že jsem se, alespoň v některých věcech, vrátil od vyprávěčího stylu Koleje Yesterday k opravdovému zpívání.

Album ovšem původně mělo vypadat trochu jinak – dvě písničky Vladimíra Merty nesměly vypadat...

...a jedna z nich, Karyatidy, dokonce měl být otvírák celé desky. Na Pantonom to zatrhl, protože Merta zrovna měl jeden z mnoha svých zákazů. Kupodivu, na koncertech jsme obě ty písničky hrát směli, ale to byly typické paradoxy tehdejší cenzury. Asi půl roku na to Mertův zákaz pomínil a Panton tedy svolil hotové nahrávky Karyatid a Kamarádů vydat jako singl.

Tenhle singl je vlastně zároveň předznamenáním alba Snad nám naše děti..., které dostalo název podle dalšího Mertova textu, a jímž se volná triologie uzavírá. O čem by měla z dnešního pohledu vypovídat jako celek?

Láďa Kantor měl vždycky tendenci věci skoro až bombasticky nazývat. A tady podle něj šlo o „generační výpověď“. Ostatně, společné představení, které jsme tehdy hráli s Vladimírem Mertou a C&K Vocalem, se jmenovalo Generace. Čili: Kolej Yesterday symbolicky otevřela téma nás, které jsme prožívali poválečnou totalitní dobou, a zakončením je písnička Snad nám naše děti prominou, kterou jsem složil a Merta otextoval. Dodal mi tři verze textu a já si vybral tuhle. Nedávno jsem ji po dlouhé době slyšel v rádiu a uvědomil si, že to, co tam Merta říká, pořád platí. Což je neuvěřitelné.

(Část rozhovoru Ondřeje Bezera s Michalem Prokopenem po booklet kompletu CD Pořád to platí)

TOMÁŠ JAMNÍK & IVO KAHÁNEK PODRUHÉ!

charakterysty jakoby universalizuje. Pokud to interpret nezohlední, stává se Martinů hudba pro posluchače z ciziny méně srozumitelnou. Ke kvalitám Třetí sonáty patří jasné „charaktery“, takže interpret je nemusí zdůrazňovat, stačí, když je krásně zahráje...

S Martinů Sonátou máte ovšem spojené nejrenom umělecké, ale také vysloveně badatelské zájity...

TJ: Sonáta má totiž dvě verze vydání. V prvním revidoval cellový part slavný český violoncellista František Smetana; k dispozici je ovšem také nové vydání, které téma doslovně vychází z Martinů rukopisu. Jsem někdy trochu „nevěřící Tomáš“, takže jsem se byl i přesto na rukopis v Institutu Martinů sám podívat. Na základě všech dosažených informací jsme pak vytvořili svoji vlastní verzi, která bude to nejlepší z obou. Přišlo nám totiž škoda úplně odmítnout to, co Smetana upravil, zvlášť když je dochovaný dopis, v němž Martinů sám Smetanu žádá o jisté změny cellového parti, týkající se smyku. Snažili jsme se tedy nesmazávat charakteristické martinovské detaily (především v artikulaci), ale současně využít toho, co Smetana dovedl, totiž aby hudba na violoncello skvěle zněla.

A příprava na natáčení? Jak probíhala?

TJ: Před samotným nahráváním jsme měli možnost zahrát si všechna díla na několika koncertech. Dokonce jsme zkoušeli různá pořadí skladeb, abychom zjistili, kde má každá skladba při koncertním provedení své místo.

IK: U Slukovy Sonáty jsme navíc měli báječnou příležitost pracovat se samotným autorem. To byla zkušenosť, za kterou chceme panu Slukovi ještě jednou poděkovat, protože respektoval náš přístup k dílu a současně měl některé případné autorské „zlepšováky“.

A samotné nahrávání? Přineslo oproti minulé zkušenosti něco nového?

TJ: Zásadní věcí bylo, že jsme měli díky vstřícnosti Supraphonu luxusní frekvenci, při které jsme se věnovali jenom zvuku. Myslím také, že práce byla celkově klidnější. Člověk si uvědomí, jak důležitý je nahrávací tým; ten nás – režisér Jiří Gemrot, zvukař Jan Lžičák a ladič Sokol – byl úžasný, a ze studia se nám vlastně ani nechětlo.

Ale konkrétněji – na jakou hudbu se můžeme těšit?

IK: Všechny čtyři skladby sice vznikaly časově dost u sebe, ale liší se mimo jiné tím, že jsou psané v různých obdobích vývoje jejich tvůrců. Například u Ebena je sice patrné, že Sonáta je ovlivněna ne zrovna radost-

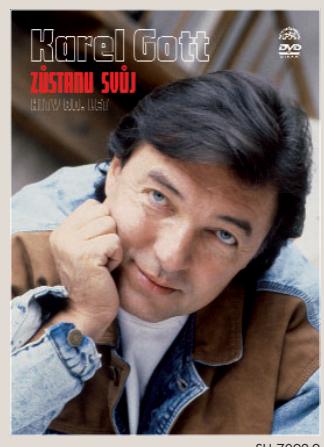
SU 3947-2

IK: Člověk hraje celý život pro publikum, ale na nahrávání je těžké právě to, že je to „pro mikrofon“. Proto je tak důležité, jaký je nahrávací tým a vůbec celé zázemí. V našem případě se ve studiu pokaždé, když jsme tam přišli, našla nová další libuška gurmánského typu – tentokrát to byl pressovač na kávu. Z legrace jsme říkali, že vlastně vůbec nechodíme do studia, ale do skvělé hudební kavárny, kde se mimo jiné také občas natočí.

Audiovizuální hudební historie KARLA GOTTA na DVD: Hity 80. let – Zůstanu svůj!

Právě vychází třetí pokračování kompilační DVD řady Karla Gottta!

DVD představuje výběr z televizního archivu v čele s pokračováním zpěvákových pořadů v Lucerně, ale také ze speciálu Posel dobrých zpráv a Vánočního koncertu. Vedle proslulých cover verzí zahraničních songů je tu patrný příklon k původnímu repertoáru, rychle rozšiřujícímu již tak mimořádně úctyhodný počet hitů. Karel Gott v 80. letech měl k dispozici kvalitní repertoár, prvotřídní kapelu i režiséry, kteří patří v oboru zachycením populární hudby k legendám: především Eduard Sedlář, ale také Jaromír Vašta, Jitka Němcová, Petr Soukup nebo Jiří Adamec. Bonusy jsou tentokrát tvořeny zvláštními sekci live záznamů.

SU 7092-9

PAVEL VIVALDI TOUR 08 ŠPORCI

GENERÁLNÍ PARTNER

výjimečný
svět
houslí

Collegium
Českých
filharmoniků

www.pavelsporcl.cz

FOTO: JANA ABELSON TRŽLJOVÁ

- 09. 06. Jablonec nad Nisou
- 10. 06. Hradec Králové
- 11. 06. Semily
- 07. 07. Uherský Brod
- 08. 07. Litovel
- 09. 07. Rychvald
- 10. 07. Praha (kostel sv. Mikuláše)

- 02. 09. Olomouc
- 03. 09. Prostějov
- 04. 09. Karlovy Vary
- 16. 09. Brno
- 17. 09. České Budějovice
- 18. 09. Trhové Sviny
- 19. 09. Weiden

- 23. 09. Praha (Betlémská kaple)
- 24. 09. Plzeň
- 25. 09. Náchod
- 14. 10. Náměšť nad Oslavou
- 15. 10. Havlíčkův Brod
- 20. 10. Ostrava
- 01. 10. Praha (Betlémská kaple)

HLAVNÍ PARTNERI

PARTNERI

MEDIÁLNÍ PARTNERI

